

[Christmas Møller.]

gennem Udsendelse af sit Krise-Manifest i Juli Maaned klart og tydeligt sagde til Regeringen og de andre Partier, at man hurtigst muligt maatte arbejde imod den økonomiske Krisens Virkninger.

Ser vi paa Arbejdet, saaledes som det har formet sig i Rigsdagssamlingen 1931—32, lige siden vi fik den første Valutalov af 29. September 1931, vil enhver erkende, at Oppositionspartierne ikke paa nogen som helst Maade har vist Uvillie til at samarbejde med Regeringen. De Valutalove, som er blevet vedtaget, er vedtaget saa godt som enstemmigt. Gang paa Gang har man i Valutaudvalget og andetsteds arbejdet sig hen til den Enighed, som var nødvendig. Men da Regeringen paa det økonomiske Omraade ikke vilde gøre tilstrækkeligt, da Regeringen overfor Landbruget ikke vilde gennemføre den Skattenedsættelse, som var rimelig, da Regeringen paa Told- og Beskæftigelsespolitikens Omraade ikke vilde gennemføre den økonomiske Politik, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen i Virkeligheden er enig med os i, stillede Regeringen sig ved Indgangen til den vanskeligste Vinter med det største Arbejdsløshedstal, vi nogen Sinde har oplevet paa denne Aarstid, paa det Standpunkt, at nu skulde Samarbejdet mellem Regeringen og Rigsdagen ikke fortsættes. Nej, nu skulde den højtærede Handelsminister 1½ Aar frem i Tiden have hele Magten paa det økonomiske Omraade.

Det vil ved denne Lejlighed kun være nødvendigt ganske kort at genkalde i Erindringen, at det konservative Parti ved enhver given Lejlighed i Valutaudvalget har opfordret Regeringen til i Overensstemmelse med Valutalovens § 7 at tage fat paa Arbejdet; det vil kun være nødvendigt for mig at nævne, at Landstingsmand Lange og jeg den 4. August, 3 Dage efter den 1. August, der var nævnt som den Frist, hvor Arbejdet senest skulde optages, positivt i Valutaudvalget fremlagde et Forslag, hvorom Forhandlinger kunde optages. Men den højtærede Regering vilde overhovedet ikke forhandle med os, den højtærede Handelsminister saboterede Arbejdet i Valutaudvalget, og Ministeren fulgte ikke den gældende Valutalovs § 7, men stiledede fuldkommen bevidst frem mod den Situation, at Regeringen klart og stærkt kunde sige: Vi kræver for Folketinget og Folketingets Flertal al Lovgivningsmagt i Landet. Og for at det ikke skulde være Usandhed — for ikke at bruge et stærkere Udtryk — for at Regeringen kunde være fuldkommen sikker i sin

Sag, krævede den, foruden diktatorisk Myndighed med Hensyn til Indførsel af Varer, med Hensyn til alle Valutabestemmelser, med Hensyn til Centralisation af Indkøb af enkelte Varer, tillige Formueskatteloven og Renteskatteloven vedtaget til Trods for, at den paa Forhaand maatte vide, at den naturligvis ikke af Landstingets Flertal kunde faa dette. Hvis Landstingets Flertal havde givet Regeringen Valutalov, Formueskattelev og Renteskattelev, er der naturligvis ikke den fjerneste Tvivl om, at Regeringen havde fortsat med denne Politik, og hver eneste Gang dens udygtige og usmidige Ledelse af Arbejdet førte til, at intet Resultat kunde opnaas, havde krævet Retten og Magten paa samme Maade, som den har gjort det her. Og Sammenligningen med 1926 melder sig.

I 1926 udsendte det radikale Venstre et Valgmanifest, utvivlsomt skrevet af den højtærede Udenrigsminister og den højtærede Indenrigsminister, utvivlsomt ogsaa bifaldet af Justitsministeren, som jo var saa god til at skrive Trontaler og Aabningstaler og sikkert ogsaa er god til at skrive Valgmanifest. I dette Valgmanifest hedder det:

„Denne Opløsning standser Arbejdet for at bringe Krisen til Ende og standser Arbejdet paa at mildne Virkningerne af Krisen for saa lang Tid, at største Delen af Vinteren nu vil gaa hen uden virksomhedsfuld Indgriben.“
og der fortsættes:

„Den svækker for en lang Tid Folketingets Stilling overfor Landstinget“
— nøjagtigt det samme, som sker ved Regeringens Opløsning af Folketinget i Dag. Og der fortsættes næsten profetisk om, hvad der vil ske nu efter den 16. November:

„Ministeriet kan ikke efter Valget faa Flertal for Forslag, som ikke nu kunde vedtages, den vil have Valget mellem at bøje sig eller træde tilbage.“

Den højtærede Statsminister behøver aldeles ikke at søge udenfor Ministeriets snævre Kreds for at hente gode Raad om, hvad man skal foretage sig, og hvad der vil ske i en Situation som denne. Den højtærede Udenrigsminister, Indenrigsminister og Justitsminister ved Besked: Ministeriet vil have Valget mellem at bøje sig eller træde tilbage.

Saaledes som Regeringen har lagt denne Situation til Rette, giver man altsaa Landstinget en meget betydelig Magtstilling. Hvis man saa spørger, hvorledes Forholdene videre frem skal være, om vi Konservative da ikke mener, at et Folketingsvalg skal